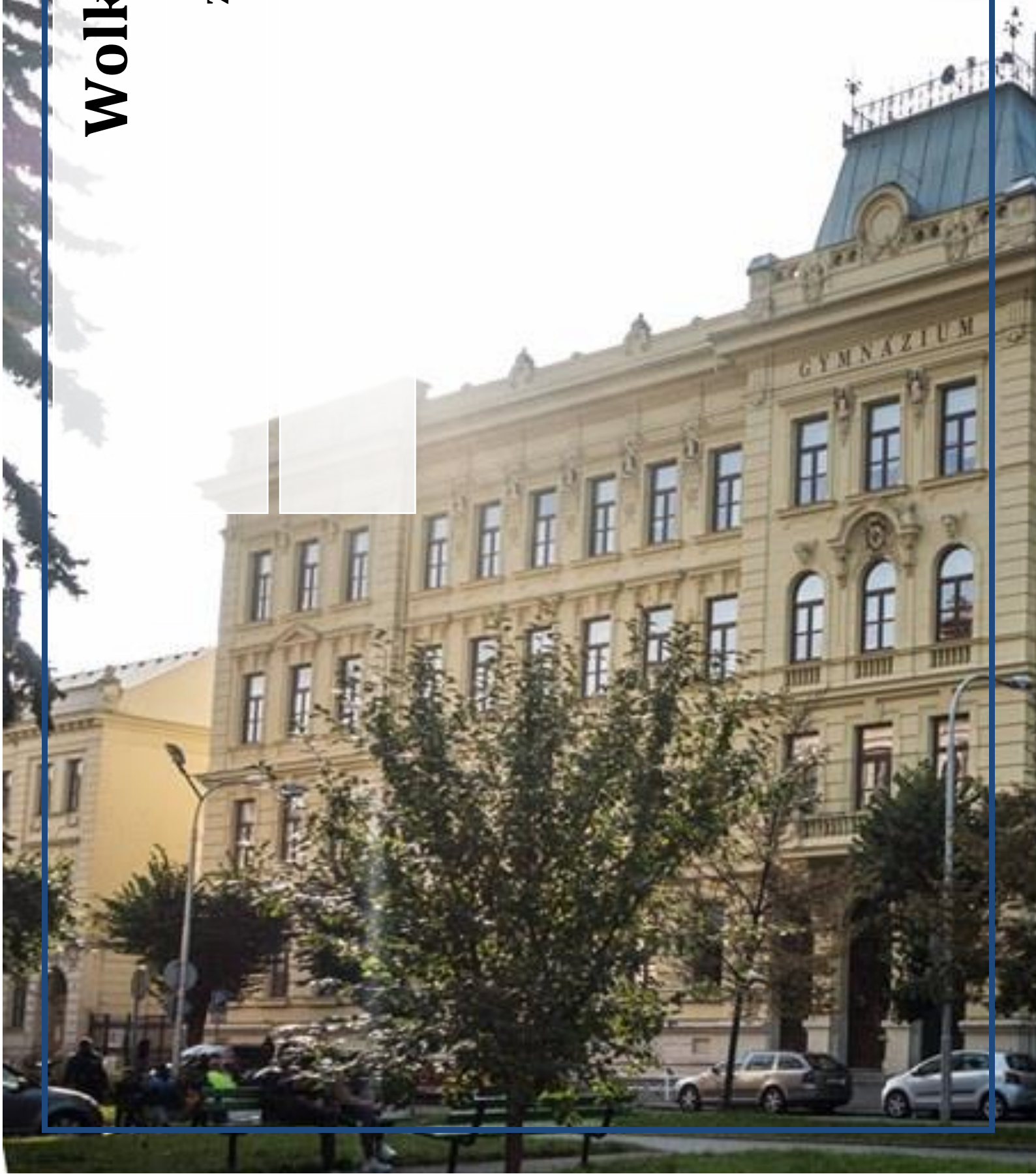

Wolkroviny

Září/říjen 2019

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Recenze – Charleyova teta (Divadlo Point).....	4
Návštěva ruských studentů z partnerské školy v Kostromě	6
Téma čísla: 120 let školy a den otevřených dveří	7
Fejeton – Jen ne na devět	9
Rozhovor s učitelem.....	10
Post skriptum	12
Povídka na pokračování	17
Tady bydlím JÁ!	17
Básně studentů	18

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u zářijového a říjnového čísla školního časopisu Wolkroviny. Na tomto místě bych chtěl v redakci představit dvě nové členky Karolínu Příbylovou ze třídy O2.A a Nicolu Pavlučkovou ze třídy 2.B. Věřím, že obě dvě budou pro naši dosavadní práci přínosem.

Rubriky samozřejmě zůstávají stejné jako minulý rok, opět zde najdete recenzi divadelního představení, rozhovor s učitelem naší školy a v rámci Post skripta i rozhovor s bývalým absolventem gymnázia. V tomto čísle se jedná o Robina Sedláčka, který v současné době působí jako advokát v Brně.

Jako téma čísla jsme tento měsíc zvolili oslavy 120. výročí založení Gymnázia Jiřího Wolker. Doufám, že se vám číslo bude líbit.

Příjemné čtení vám přeje
Dominik Zajíček
šéfredaktor

Recenze – Charleyova teta (Divadlo Point)

Hodnotit a recenzovat nějakou hru divadla Point je pro prostějovského studenta gymnázia vždy těžší a nebezpečnější, protože se tím chtě nechtě pouští na půdu toho, že riskuje přátelské rozepře s herci, se kterými se zná z běžného života. Nicméně, pokusím se o to.

V příběhu Charleyovy tety vlastně nejde o příběh samotný, základní dějová kostra i samotný konec musí (nebo by měly) být každému trochu pozornějšímu divákovi, který alespoň jednou v životě koutkem oka zahlédl televizi, jasné už od první scény. Dva

zamilovaní mladíci, dvě zamilované slečny, je skutečně těžká otázka, jak by tohle mohlo v komedii dopadnout? A modří už vědí...

Otázkou tedy není, jak zinscenovat příběh hry tak, aby byl dobrý, ale spíš, jak do tohoto příběhu dostat specifický humor, který původní předloha nabízí. A zde je nutno podotknout dvě věci. Především, že humorná složka hry je velmi dobře zvládnutá (hlavně doplnění dialogů aktuálním hudebním podkresem je výrazné osvěžení, které občas nabízí až absurdní chvíle) a že tato humorná složka stojí především na hereckých výkonech.

Nebylo by Charleyovy tety bez Charleyovy tety – druhá věc, kterou bych chtěl zdůraznit, je, že bez obou těchto postav tet by kvalita hry zdaleka nebyla taková, jaká je. Je samozřejmě nasnadě napsat, že Martin Tabery v hlavní roli v podstatě táhne celou hru, ovšem mnohem raději bych zmínil prvek, kterého si možná většina diváků nevšimne, a to Magdalenu Májkovou v roli pravé doni Lucie. Její ironicky přezíravý tón, se kterým reaguje na dění okolo sebe, je závanem suchého a výjimečného humoru v místech, kde by ho člověk obvykle nečekal. A ještě jedna postava hry s sebou nese tento specifický typ herectví – Vojta Kůrka, jehož pojetí postavy sluhy si vyloženě říká (a to tvrdím se vši realističností, se kterou mohu) o hlavní roli v nějakém kvalitním zpracování Saturnina.

Nicméně abych stále jen nevychvaloval – čas od času jde poznat (zvláště v romantických scénách vyznávání lásky), že představení trochu ztrácí dech a ukazuje, že nejsilnější je právě v krátkých scénkách, kdy může rozvinout svůj potenciál lehkého humoru.

Dalo by se snad i namítnout, že někteří herci přehrávají, že jim text nejde přirozeně. To ale podle mě není výtka, svým způsobem jde o součást pojetí hry tak, jak to k Pointu sedí. Vážné herectví typu Hamleta by zde nemělo místo. A nekritizovali byste Monty Pythony za to, že jejich skeče nedávají smysl.

***Charleyova teta (Divadlo Point) –
80 %***

*Autor: Dominik Zajíček
Zdroj fotografií: divadlopoint.cz*

Návštěva ruských studentů z partnerské školy v Kostromě

V termínu 14. 10. - 19. 10. na naší škole probíhala návštěva pěti ruských studentů v doprovodu dvou jejich učitelek z naší partnerské školy v ruské Kostromě. Celou organizaci jejich pobytu měl na starosti pan profesor Havlík. Rusové tak během několika dní mohli navštívit památky České republiky, především Prostějovska. Podívali se tak například na hrad Bouzov, do Čech pod Kosířem, Javoříčka nebo na zámek v Plumlově. Seznámili se i s historickými centry měst Olomouc a Brno.

Večerní program poté sestával ze setkání s žáky gymnázia, kteří ruské studenti provedli nočním centrem

Prostějova a ukázali jim tak i jinou stranu města.

Ve dvou dnech svého pobytu, ve středu a v pátek, také měli možnost účastnit se přímo výuky na gymnáziu, a to hodin ruského a anglického jazyka a výtvarné výchovy. Před vybranými studenty ruštiny také poslední den přednášeli prezentaci o svém městě, jeho historii a pamětihodnostech, a o své škole. Poté byl prostor na dotazy studentů, z nichž většina mířila k tomu, jak se jim zde v Česku líbilo, jak jsou s ním spokojeni. Od Rusů zaznívalo pouze nadšení s tím, že se těší, až na oplátku my přijedeme k nim.

Autor: Dominik Zajíček

Téma čísla: 120 let školy a den otevřených dveří

Tento měsíc škola oslavila 120 let od svého založení v roce 1899. Pripomínka této chvíle probíhala jednak skrz výjimečně v říjnu uspořádaný den otevřených dveří, kdy se bývalí absolventi školy mohli podívat, co se od doby, kdy maturovali, ve škole změnilo, a jednak slavnostním večerem v Národním domě v Prostějově.

Gymnázium bylo pro veřejnost otevřené dva dny, v pátek 18. 10. odpoledne a v sobotu 19. 10. dopoledne.

Jako každý rok si mohli návštěvníci prohlédnout chemické a fyzikální laboratoře, kde byly

připravené pokusy, v nově zrekonstruované aule vystupoval pěvecký sbor Múzy a doprovodný program byl připraven i v jazykových a předmětově zaměřených učebnách.

V sobotu večer poté probíhaly samotné oslavy v Národním domě, v jejichž rámci vystoupili zejména bývalí studenti gymnázia jako například Zuzana Kožnářková, David Krchňavý, členové divadla Point, Buď ZUŠ, pěvecký sbor Múzy, ale i současní studenti školy, třeba Petr Schuster nebo Martin Dobeš. Celým večerem jako moderátor provázel ředitel Městské knihovny v Prostějově Aleš Procházka.

Po samotném oficiálním programu následoval neoficiální raut.

Autor: dz

Fejeton – Jen ne na devět

Jízdy autobusem bývají obyčejně hrozné. To každý ví. Ať už jedete do školy na osm a musíte se vměstnat do vydýchaného vozidla, kde děvče po pravici si upravuje make-up a holka naproti se učí prvky z periodické tabulky. Všichni v zadní řadě autobusu dospívají včerejší hraní na počítači a řidič si pod vousy mumlá, jak nesnáší svou práci.

Pak se ale můžete dostat do ještě většího zla. Jasně, říkáte si, jaké je větší zlo než autobus do školy na 8? Já vám to povím, autobus do školy na 9. Protože to už netrávíte čas obklopen otravnými šváby, co si říkají prvňáci a v zatáčkách se zkouší nedržet ničeho okolo a tak hromadně padají jak domino. Na 9 jezdí jen a pouze důchodci. Na opozdilé studenty je tento čas moc brzo, a proto si všechny babičky vykasají rukávy a dědečci plivnou do dlaní, protože tohle je jejich jízda.

V takovém autobuse je plno i v počtu 10 lidí. Všechny sedačky zabírají tašky, kufry, hole, košíky a jiné haraburdí potřebné pro ranní nákup. Senioři zpravidla sedávají na kraj dvojsedačky, jednak lépe vidí na cestu, jednak si chrání svou výzbroj. Když se vám omylem povede získat někde místo, pohodlně se usadit a dát si zase zpět sluchátka do uší, nestihnete se divit tomu hluku. „Víš, Helenko, já jdu dneska pro tvaroh do Lidlu!“ „Maruš, a kde jsi minulý týden koupila ty mandarinky?“ Pokusíte si strčit

sluchátka až do mozku a hudbu zesílit tak, že vám vibruje celé tělo.

V trochu prudší zatáčce dědovi spadne hůl, a když se pro ni předkloní, skoro nevstane. Babička se ho snaží narovnat a málem jí vypadnou zuby. Konečně se už blížíte na zastávku, za chvíli vám začíná škola a vy byste rádi přišli aspoň jednou včas. S tím ale nikdo v autobuse nesouhlasí. Vstanete, budete vystupovat jako většina cestujících, ale najednou vás něco praští do nohy. „Sakra, to je jeho hůl!“ uvědomíte si a zapadnete zase do sedačky. Necháte dědu projít a vstanete znovu, v tom ale bum! Rána do břicha maxitaškou paní Marušky. „Ta už v tom ten nákup určitě má!“ pomyslíte si. To snad není možný, vstáváte potřetí a odstrkujete babču, co už 2 minuty vystupuje, a za sebou slyšíte: „To je hrůza ta dnešní mládež.“

Autor: Julie Kubíková, O8.A

Rozhovor s učitelem

Paní profesorku RNDr. Ludmilu Dankovičovou můžete od září tohoto školního roku vídat jako novou posilu ve fyzikálním kabinetu. Proto jsme se s ní sešly a optaly se na pár otázek ohledně jejích prvních týdnů na našem gymnáziu.

1. Odkud pocházíte?

Pocházím přímo z Prostějova.

2. Kde jste studovala?

Studovala jsem tady na Gymnáziu Jiřího Wolkera. Poté na vysoké škole v Olomouci.

3. Co Vás přivedlo k profesi pedagoga? Toužila jste být v dětství něčím jiným?

Asi ne, vždy mě to táhlo tímto směrem. I když jsem chtěla původně učit matematiku a tělocvik, nakonec jsem vystudovala odbornou fyziku.

4. Proč jste se rozhodla studovat právě tento předmět? Měla jste k ní blízko od začátku?

Přírodní vědy mě zajímaly vždy. Asi jsem byla vždy spíš technický typ, takže to tak nějak vyplynulo.

5. Jak jste si „sedla“ s učitelským sborem? Bylo pro Vás těžké začlenit se do kolektivu?

Vůbec ne, tady jsou samí báječní lidé, takže jsem žádný problém neměla.

6. Jak se Vám spolupracuje se studenty gymnázia?

Studenti jsou od přírody líní, jak se říká. Téměř všichni studenti si potřebují ještě najít tu svou vlastní cestu v životě. Co budou dělat, najít sama sebe a pochopit, že my jsme tady od toho, abychom jim pomohli a nějak je nasměrovali. Musí především sami chtít, a pokud se s tím ztotožní, určitě budou mít později lepší výběr dalšího studia, zaměstnání nebo toho, pro co se do budoucna rozhodnou.

7. Stihla jste si za ten měsíc všimnout na Vašich studentech něčeho, co Vám vadí? Vytkla byste jim něco?

Myslím si, že jsou studenti tohoto gymnázia úplně stejní jako kdekoli jinde. Učím devět tříd, takže od těch malých až po ty takzvaně velké. Jsou různého věku, všech možných vlastností i povah, takže něco, co mi vyloženě vadí, mě asi momentálně nenapadne. Jsou to stále ještě děti.

8. Nebudeme si lhát. Je spousta studentů, které fyzika nebaví nebo jim nejde. Prozradila byste jako fyzikářka nějaký trik či tip na učení fyziky? Co by měli studenti udělat pro co nejlepší výsledky?

Neměli by být u toho úplně v křeči. Měli by k tomu přistupovat trochu s nadhledem. Někteří k tomu nadání mají, jiní zase ne. Nemyslím si, že je to věc, ke které by už dopředu museli přistupovat s nějakou obavou. Když se nad tím zamyslí a rozhlédnou se kolem sebe, jsou tam věci týkající se věcí z běžného života. Musí se samozřejmě jako v ostatních předmětech něco naučit. To se od nich vyžaduje, ale ten celkový přístup si dělají oni sami. Třeba jaké bude jejich chování. Také se ukáže zpětná vazba toho učitele, jestli s nimi bude moct lépe či hůře pracovat a rozvíjet je. Je to všechno na nich. Jen aby se toho nebáli.

9. Co se vám jako první vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolkerů?

Asi má studentská léta.

10. Co děláte ve svém volném čase?

To slovo neznám (smích). Ale pokud už nějaký mám, tak ráda čtu.

11. To nebo to?

a. Bílá, nebo černá?

Bílá.

b. Slané, nebo sladké?

Slané.

c. Sukně, nebo kalhoty?

Kalhoty.

d. Kniha, nebo film?

Kniha.

e. Ruch velkoměsta, nebo ticho vesnice?

Ticho vesnice.

f. Jste ranní ptáče, nebo noční sova?

Ranní ptáče.

g. Ovoce nebo zelenina?

Zelenina.

12. Chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Myslím si, že už bylo všechno řečeno.

Autor: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová

Post skriptum

V tomto čísle jsme pro vás připravili rozhovor s bývalým studentem našeho gymnázia Robinem Sedláčkem, který si před nedávnem otevřel v Brně vlastní advokátní kancelář.

Jak vzpomínáš na GJW?

Pozitivně, jenom pozitivně. Samozřejmě, že v průběhu studia jsem zažil i některé ne úplně šťastné okamžiky, ale obecně na to vzpomínám v dobrém. Klidně bych si gymnázium i zopakoval.

Koho jsi měl za třídní?

Mou třídní učitelkou byla paní profesorka Šišková. A právě i ona je jeden z důvodů, proč to bylo parádních osm let.

Měl jsi nějaké oblíbené učitele?

Tak těch oblíbených byla celá řada, ale hlavně teda paní profesorka Šišková, paní profesorka Jančíková a paní profesorka Sadílková. Tohle je asi trio, které mne nejvíce oslovilo. Pak pan profesor Marek, to je asi nejoblíbenější angličtinář, a ještě bych možná zmínil pana profesora Pospíšila skrz dějepis. A taky bych chtěl vzpomenout na paní Nejedlou a Zdenečka z kantýny, kteří mi vždycky pomohli, když jsem měl nějaký problém.

Máš nějakou nejsilnější vzpomínku na gymnázium?

Asi nemám. Já vlastně z té hromady zážitků neumím vybrat, ale kdybych měl vybrat jeden nejdůležitější, tak by to byl asi maturitní den. Protože mně se na gymplu obecně moc nedařilo, neměl jsem úplně jedničky a dvojky, takže ta maturita, kterou jsem nakonec udělal za čtyři, byl asi nejlepší závěr toho studia.

Kde jsi studoval po gymnáziu?

Potom jsem studoval tady v Brně, na právnické fakultě.

Jak tam probíhalo studium?

Tak tady bych chtěl znovu pochválit gympl, protože ten přechod na vysokou školu díky tomu, jaké jsem měl učitele a jak na nás tehdy tlačili, byl mnohem snazší. Byť nám to tehdy

přišlo zbytečné. Což jsem si vlastně uvědomil, až po nástupu na vysokou školu, protože první dva roky tam jsem víceméně těžil z toho, že jsem na to gymnázium chodil a že bylo tak dobré. V porovnání s řadou mých spolužáků, kteří přišli z jiných škol a někdy i z ekonomek, a takový základ vůbec neměli.

Jinak při studiu na vysoké škole se už člověka nikdo na nic neptá, učitelé si ho nepamatují jménem, protože těch studentů jim každý rok přijde padesát nových, takže ani nemají šanci si je zapamatovat. Navíc to studium je úplně jiné a když člověk nemá ty výsledky, co se od něj očekávají, tak ho prostě vyhodí.

Proč právě práva?

To je z mého pohledu celkem zajímavá historka, protože je to úplně iracionální rozhodnutí. Já jsem se tak rozhodl někdy na základní škole, když začal v televizi běžet seriál Jack o armádním americkém právníkovi. A on tam nosí bílou leteckou uniformu a zlaté frčky, tak já jsem samozřejmě chtěl jako dítě nosit totéž, a proto jsem se rozhodl, že budu právníkem. Tehdy jsem ještě jako dítě nevěděl, jaký je rozdíl mezi právníkem a advokátem, a chtěl jsem být prostě právníkem. Pak jsem pochopil, že nebudu mít bílou uniformu, nejsem v americkém letectvu, ale že budu mít oblek. A to se mi taky líbilo, protože můj otec vždycky chodil do práce i domů v obleku, takže jsem taky chtěl oblek. A tak dlouho jsem říkal, že vlastně budu právníkem, až jsem nakonec šel na gympl v šesté třídě a pořád jsem to říkal, jinou variantu jsem neznal a došlo to tak

daleko, že já vlastně nic jiného neumím. Takže já už to věděl od začátku školní docházky, kdy jsem vlastně ještě nevěděl, co to znamená, a po maturitě bylo jasné, že musím sem.

Jak dlouho máš vlastní firmu?

Samostatnou advokacii dělám od února 2019. Předtím jsem dělal u paní doktorky Jedličkové jako koncipient, protože každý advokát, pokud to chce dělat, musí po zkouškách vykonat tři roky praxe jako koncipient u nějakého jiného advokáta jakoby na zácvik, aby viděl, jak se ty věci dělají, jak to vypadá, aby se naučil ty konkrétní záležitosti. Protože ta vysoká škola je univerzální, ať už jsou potom lidé soudci, notáři, advokáti, pracují na úřadě, nebo jako podnikoví právníci. Čili to není škola vyloženě pro advokáty a ti, co chtějí dělat advokacii, jdou tedy dělat někam koncipienta, tam se tři roky učí, jak to má vypadat, a když se cítí, jdou po těch třech letech na advokátní zkoušky, a pokud je udělají, už mohou jít na samostatnou praxi.

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

ROBIN SEDLÁČEK

Cítíš výraznou změnu mezi koncipientem a vlastní praxí?

Jasně. Ta práce je sice pořád stejná, jestli ovšem člověk po těch zkouškách nezmění tu profesi, protože i takoví jsou, že to už nechtějí dělat, že jdou pracovat jako podnikoví právníci. Ale já jsem už ve škole nastoupil sem, byl jsem tady čtyři roky a po zkoušce jsme tady zůstali jako spolupracující, vypomáháme si, sdílíme část klientů a podobně, takže ta faktická práce je stejná. Co je ale obrovský rozdíl, je to, jak se to dělá. Já dneska už nejsem zaměstnanec, dělám sám na sebe, tím pádem všechno, co dělám, je na mně, je to moje odpovědnost. Další věc je, že člověk nemá zaručený konstantní příjem. Jeho příjem spočívá v tom, kolik má klientů. To znamená, že pokud mi sem za měsíc žádní klienti nepřijdou, tak já nevydělám, protože už prostě nemám ten pravidelný měsíční příjem. Takže v tomto ohledu je praktičtější být zaměstnanec. Na druhou stranu jako samostatný advokát mám daleko větší možnost si ten čas podřídit sobě, pracovat si, jak sám potřebuji, pracovat z domu, jestli chci, pracovat z pláže, když se rozhodnu – to bych jako zaměstnanec nemohl. Co ale je ještě podle mě důležité zmínit, je to, že je to daleko větší odpovědnost za ten podnik, za tu kancelář. Ve chvíli, kdy ta konkurence je silná, kdy ta reklama je silná, je nutné ne dělat to správně, ale dělat to ještě líp, aby si ten zákazník vybral právě mě namísto nějakého jiného advokáta. Tohle jsem jako koncipient řešit nemusel.

Doporučil bys něco studentům, co chtějí být právníky? Je dnes ještě volné pole působnosti?

Volné pole je pořád, protože starší právníci odchází do důchodu. Advokacie je těžká, ale pokud někdo chce začít, nebo chce se jednou vydat tímto směrem, tak doporučuji nepodléhat na gymplu falešnému pocitu všeznalosti. Protože to, že někdo umí dělat školu na vyznamenání, neznamená, že může zvládnout právnickou fakultu a následnou praxi. Důležitější podle mě je ten přístup k tomu, jestli člověk vážně chce. Dokud ty známky mám dobré a mám je proto, že rodiče jsou potichu, učitelé jsou potichu a já si můžu dělat, co chci, co mě zajímá, tak je to podle mě špatně, protože na vysoké škole, navíc na právech, se ty dobré výsledky už očekávají a už nepřijdou samy s minimem práce. Už to jsou hodiny každodenního učení. Opravdu je to tak, a zejména u zkouškového, že člověk se třeba učí deset hodin v kuse. Já si pamatuju, když jsme psali na střední škole čtvrtletní práci z matiky, tak jsem se na ni učil tři čtyři dny dvě hodiny denně a přišlo mi, že nedělám nic jiného, než že se učím. A když má někdo tenhle pocit u všech předmětů, tak ta práva nemůže zvládnout, protože jemu se musí chtít učit, mu se musí chtít to dělat. A pokud se to nenaučí na gymplu, tak přijít na práva s tím, že teď budu dělat to, co mě baví a budu to dělat dobře, je nanic a ten člověk to už v životě nestihne. Nemá naučené mechanismy, neumí rychle číst text, neumí rychle memorovat věci. A to je podle mě to, co mi ten gympl dal nejvíc, že mě naučil se učit. A ještě důležité je číst. Číst, číst, číst. Cokoliv, je jedno co, ale číst, protože jestli někomu trvá přečíst stránku hodinu, protože to louská, tak je to problém.

Pokud někdo umí číst a přečte za měsíc aspoň nějakou knížku, jedno jakou, tak si hlava zvykne, mozek, oči si zvyknou a pak už je v pohodě naučit se za den 150 stránek skript, protože ten text vnímá člověk daleko líp, když je zvyklý na práci s ním. Takže číst. A chtít. Chtít být dobrý, nespokojit se s tím, že trojka stačí, ale chtít víc.

Máš nějakou oblíbenou knížku?

Já mám několik oblíbených autorů, ale oblíbenou knížku...asi Na západní frontě klid. Takže autoři jako Remarque, Terry Pratchett, Tolkien a asi bych našel i další. Já jsem četl rád a k dobré literatuře mě právě přivedla tím, jak byla ostrá, paní profesorka Sadílková, protože nás tu literaturu drtila dobře a donutila mě, že jsem si občas tu knížku přečetl. (A taky jsme z ní všichni měli tak trochu strach, takže člověk s ní chtěl být zadobře.) Snažím se pořád číst, i když teď už je to horší, protože když člověk přijde z práce, už na to tak nemá náladu. Ale snažím se.

Máš denní rutinu v práci?

Mám pravidelnost, překvapivě, každý den dělám právo. Odvětví práva, kterému se říká generální praxe v rámci advokacie, a ta paleta je strašně široká, Ať jde o rozvod, výživné, nebo kupní smlouvu, nebo přestupek, nebo třeba problémy se zbožím. Okruhy jsou sice pořád stejné a v rámci nějakého časového cyklu se opakují, ale nedalo by říct, že mám nějakou pravidelnou denní rutinu.

Jak vzpomínáš na svou první vyhranou žalobu?

Tady je otázka, jak to budeme brát. Protože vzhledem k tomu, že vlastní praxi dělám od února a soudy nejsou tak rychlé, tak bych řekl, že moje první vyhraná žaloba, kterou jsem podal, byla, když jsem v rámci jednání s protistranou pro klienta vyjednal poměrně výhodnou dohodu. O které jsem si ani nemyslel, že je na ni možné přistoupit. A to byl velký úspěch, měl jsem z toho vážně výborný pocit. Což je krom peněz i to, pro co to dělám, ten pocit z toho vítězství, že jsem ten úspěšnější, ten lepší. A vlastně i pocit zadostiučinění, že ta práce a to učení za něco stály. Takže na tu první úspěšnou žalobu skončenou mimosoudně vzpomínám s takovým euforickým pocitem, že kvůli tomu to chci dělat dál. No a na první vyhranou žalobu jako koncipient vzpomínám zase trochu jinak, protože to bylo v době, kdy jsem měl krizi, jestli to, co dělám, je správné, protože jsem byl začátečník, dělal jsem chyby, nevěděl jsem hromadu věcí a byl jsem v takovém období pochybností. A tehdy jsem to vyhrál, vyhrál jsem to sám a vyhráli jsme poměrně hodně peněz, řádově miliony. Když jsem ten případ přebíral, tak i moje zaměstnavatelka si myslela, že to není asi možné, ale že to i tak chceme zkusit, protože jde o hodně peněz. A já jsem to vyhrál. Nevím, jestli náhodou, nebo štěstím, nebo moje práce byla tak dobrá, asi kombinace všeho, ale tehdy mě to utvrdilo v tom, že advokacii chci dělat. Tu první žalobu mám i doma ve složce a vždycky, když mám špatný pocit, tak se na ni podívám a ujišťuju se, že to, co dělám, vážně dělat chci.

Cítíš u každého klienta něco jiného?

Určitě. Říká se stará poučka, že nejhorší nepřítel advokáta, je jeho klient. Ta práce by měla být o tom, že tomu klientovi bez emocí poradím tu nejlepší věc a navrhnu ten nejlepší postup. Samozřejmě v realitě je to jiný příběh, často přijde člověk, který je podvedený, já s ním soucítím, a ta chuť mu pomoci je větší, než když přijde podnikatel, který okradl spoustu lidí a teď chce dostat ven z problému. Já to sice udělám, protože to je moje práce, ale chce se mi u něj o něco méně, protože se ten pocit nějak lidsky projevuje. Nikdy se to nemá projevit na kvalitě práce, ale jsem člověk, takže i pocity ke klientům mám různé. A tohle se mi třeba spojuje s gymplem, že ať už ten předmět mám, nebo nemám rád, je potřeba, abych v něm měl dobré známky. Jako s tím klientem, já potřebuji odvést práci, aby on mi zaplatil. Takže jestli ho já mám rád, nebo nemám rád, je jedno, protože já potřebuju mít nejlepší výsledky u každého z těch klientů. A to si myslím, že je super u našeho gymnázia, že je všeobecné. Byl jsem taky jeden z těch, kdo říkali, proč se mám ve třetáku učit fyziku, když ta mi k ničemu nebude. Ale to není o té fyzice, je to o tom, že tě někdo postaví do nepříjemné situace a řekne ti, aby ses s ní vypořádal. Neptej se mě proč, prostě to udělej, protože musíš. Pokud nejsi schopný, tak dostaneš čtyřku, pokud jo, tak se zapřeš a po večerech se to doučíš. Život se tě neptá, jestli chceš nebo nechceš něco dělat, on ti řekne: tohle je potřeba udělat.

Máš nějaký plán do budoucna?

Výhledově mám, a ten plán vlastně jednoduchý. Teď jsem rozhodnutý pracovat na praxi, protože jedna věc je začít, druhá věc je se dostat do fáze, kdy klientů bude tolik a budou takoví, že si budu moct říct, že teď už se nebojím, kdyby mi nějakí klienti vypadli. Toho bodu bych chtěl dosáhnout. A v návaznosti na to řešit třeba nějaké bydlení, hypotéku a podobně. Takže plán je teď zapracovat na marketingu, protože v Brně je těch advokátů celkem hodně. A udělat si nějaké jméno chce tu práci dělat dobře, mít nějakou pověst a potom taky být vidět.

Profesní cíl?

Nejobecnější cíl je dosáhnout stavu, kdy nejen klienti, ale i advokáti budou vědět, že jsem advokát na nějaké úrovni, nebudou mnou opovrhovat, budou vědět, že tu práci dělám dobře a budu mít nějaké jméno. To je takový nejobecnější cíl. Ale přímo pracovní cíl nemám. Já nevím, jestli to ještě chci dělat sám, nebo mít k sobě další dva advokáty, zatím jsem nad tím vůbec nepřemýšlel.

Osobní cíl?

Malý přízemní domek v Provence na stará kolena, někde na jihu u moře, tři pokoje, jedna ložnice, terasa, sklep s vínem. A takové ty klasické cíle jako hromada dětí, spokojená rodina, takže ty běžné nízké lidské potřeby (*smích*).

Autor: Dominik Zajíček

Povídka na pokračování

Tady bydlím JÁ!

Ahoj, já jsem Lily, kočka domácí. Bydlím společně se svou paničkou a její praštěnou rodinkou. Občas se ke mně chovají tak, že to vůbec není fér. Třeba když si mě pořídili, spala jsem jenom na gauči dole v obývacím pokoji. Žiju taky v příšerném domě. Rodinka, co mě vlastní, si sice myslí, jak je jejich sídlo úžasné, já mám ale odlišný názor. Třeba schod, co spojuje dveře do zahrady a zahradní pěšinku, je strašně vysoko. Vždycky mě tam musí panička zvedat. Ale nejednou jsem se na schod snažila dostat sama. Třeba jako tenkrát.

Bylo to tak před půl rokem. Byla jsem ještě malé kotě - za ten půlrok jsem opravdu hodně vyrostla. To znamenalo, že na schod dosáhnou mnohem obtížněji než dnes. Sousedi měli a doteď mají otravného psa. Jmenuje se Bill. A to vám říkám, to je tak hrozný podvraták! Pořád je na mě drzý. A to je mladší! No a ještě si dovoluje zdravit mě: „Nazdar kotě!”

Billovo otravování se stupňovalo. Nejdřív na naši zahradu lezl mezerou v plotě. Dále začal plot jedním dlouhým skokem přeskakovat. A ve finále si dovolil to nejhorší. Normálně se na naši zahradu začal podhrabávat!

Tenkrát jsem se tedy stěží dostala na schodek a krásně jsem se vyvalila na sluníčko. Žulový schodek byl

krásně vyhrátý. Opravdu miluji sluníčko! Jenže když jsem si tak pohodlně hověla těsně vedle keramické mísy, která byla popraskaná a hodně vratká, tudíž zralá na rozbití, nějakým zázrakem se vedle mě na zbytku schodečku zjevil doskakující Bill a vrhl se na mě. Začali jsme se nekompromisně rvát. Chvilí vyhrával Bill, chvíli já, ale rvačka byla pořád nerozhodná. Mňoukala jsem a Bill štěkal. Převalil mě dolů ze schodku, načež hlína létala po celé zahradě. Poté se ten drzoun stáhl, jakoby už boj vzdával. Pak ale po mě skočil, netrefil se a dopadl na paniččinu polorozbitou keramickou mísu. Pochopitelně ji rozbil. Mně okamžitě bylo jasné, že to bude na mě, protože panička neví, že sem Bill leze. Vysunula jsem tedy drápky a Billa sekla do přední levé tlapky. On zakňučel a odškobrtal se z naší zahrady pryč. Křach, jak se rozbila mísa, ale upozornil paničku, která poměrně našťavaně přikráčela na zahrádku.

„Lily,” osopila se na mě, na nevinnou kočičku, která za nic nemůže, „to ty jsi rozbila tu mísu? No co s tím nadělám, jdu to uklidit,” vzdychla a zašla do domu, nejspíš pro smetáček a lopatičku.

Já jsem ale byla ráda. Sice je rozbítá mísa na mě a možná nedostanu večeři, ale konečně jsem se pomstila Billovi a myslím, že už se na naši zahradu nikdy neodváží vlézt. Protože jsem mu levou zadní ukázala, že TADY BYDLÍM JÁ!

Autor: Karolína Přibyllová, O2.A

Básně studentů

Nevzdávej to pro těžkou chvíli
Jako poslední paprsek slunce setrvej
na obloze a pro mě zař.

A kdybys neudržel věčný tento
paprsek, slib mi, že na obloze hvězdy
vyjdou zas.

Že ke spánku nás uloží spolu, časem
nezměnění, stále.

Nevzdávej to, i když světlo jasné
nevidíš.

I když jsme bloudili, nešťastní,
poražení láskou svou, našli jsme se
v zapomnění, když mezi všemi já vybrala si
svého muže.

Jako krása růže, trny se o kůži odírá,
tak láska, jež jméno tvé stále zná, ta jest
krutá i laskavá,

Hledám nás znovu, opět štěstí se mi
rozsypano, kolem temnota, hluboká roklina
zapomnění, doufáme ve světlo, vždy, když
žádné není.

Sním o tobě, o čistém modrém nebi,
o rudé růži, co nikdy neuvadne.

Sním o bezpodmínečné lásce, o
velkém srdci z perníku.

Sním o bílé holubici, o svíčce, co
nikdy nezhasne.

Sním o květinách, co stále budou
vonět.

Jako ty.

O přátelství, kterému se vyhne
všechno zlo a závist, takové, co překoná
všechny hory spolu.

Co nezradí.

O šťastném životě a lásce na celý
život.

O bezpečném domově, kde nikdo
není sám.

Nekonečná agónie

Barevné listy dopadaly do špinavého
skla bahnitých kaluží.

Stále doufáme, ale nemůžeme se
dočkat odpovědi.

Zajímalo by mně, zda mne miluješ.

Miluješ?

Miluješ, já vím.

Silné obejmutí, jako by bylo
poslední, a pak následovaly slzy, polibek.

Řekl jsi „miluji tě a navždy budu, jako
u jediné vím, že to dokážeš“ a pak?

Na zem dopadaly okvětní lístky mé
růže, které pramenily z mého srdce a
láskou zraněné slzy s nimi.

Část mé růže uvadla spolu s tvým
odchodem.

A co mi teď povíš?

Zapomněl jsi, co jsi slíbil?

A co moje city k tobě?

Jsou jako diamant zářící na nejvyšší
špičaté skále, kde strmá cesta vede do
hlubin poznání sami sebe.

Jsme zaplaveni citovými vlnami
rozbořeného moře.

A najednou nastal odliv.

Vzpomínky, vzpomínky, vzpomínky,
to a srdce vyryté pod kůží.

To jest vše, co nám po sobě zbylo.

Zklamal jsi, projevil jsi se, ale příliš
pozdě a příliš bouřlivě.

Věčné loučení, nekonečná agónie.